

d. Fradragsretten

Det er et almindeligt skatteretligt princip, at udgifter, der påføres lønmodtageren som en direkte følge af arbejdet, principielt bør afholdes af arbejdsgiveren, da det er rent erhvervsmæssige udgifter. Personer, der er omfattet af funktionærloven, har ifølge lovens § 9 krav på, at udgifter til rejse, ophold uden for hjemstedet o.lign. bæres af arbejdsgiveren.

Efter Ligningsrådets regler er der imidlertid efter de nuværende regler mulighed for at fratække en difference i de godtgørelsesberettigede udgifter, som faktisk ikke blev dækket af en udbetalt godtgørelse, ligesom der er mulighed for at fratække hele beløbet, når der slet ikke udbetales nogen godtgørelse. Hvis arbejdsgiveren f.eks. skønsmæssigt har udbetalt et beløb, der er mindre end standardsatsen, har lønmodtageren hidtil kunnet fratække differencen op til standardbeløbet.

Det foreslås, at det også fremover af lovbestemmelsen fremgår, at der er mulighed for at fratække differencen mellem satserne, og hvad der faktisk er udbetalt.

e. Overnatning/éndagsrejser

Den foreslåede nye »rejsedefinition« forudsætter som nævnt, at det er nødvendigt at overnatte uden for den sædvanlige bopæl.

Dette indebærer, at den tidligere mulighed for at fastsætte satser for »éndagsrejser« bortfalder. Finansministeriets rejsesatser gælder kun for rejser med overnatning, men Ligningsrådets cirkulære har generelle satser for »rejser«, der varer mindst 5 timer og strækker sig mere end 8 km fra arbejdsstedet. Ligningsrådet har desuden fastsat særregler, der hverken er betinget af overnatning eller af kravet om mindst 5 timers fravær, for fagforbundenes funktionærer og tillidsmænd, handelsrejsende, langturschauffører og flyselskabernes flyvende personel. Der er desuden fastsat en særregel for turistchauffører, som dog er betinget af overnatning. Ligningsrådet har som nævnt ophævet disse særregler med virkning fra 1. januar 1997.

I statsskattelovens § 5 d er der desuden mulighed for at fastsætte satser for »rejser« uden for hjemstedskommunen.

Der er i dag ikke særligt behov for en standardiseret rejsegodtgørelse på disse områder, da rejser uden overnatning næppe indebærer merudgifter af betydning, når man ser bort fra befordringsudgiften, der kan betales af arbejdsgiveren eller godtgøres skattefrit efter ligningslovens § 9 B, og eventuelle yderligere merudgifter kan refunderes efter dokumentation. Desuden vil merudgifter på endagsrejser variere i en

sådan grad, at det næppe er muligt at fastsætte en nogenlunde dækkende standardsats.

Kravet om overnatning medfører en betydelig forenkling af reglerne. Hvis der ikke kræves overnatning, er det meget vanskeligt at fastsætte et nogenlunde præcist rejseregulering og fastlægge grænser for, hvornår lønmodtagere med skiftende arbejdspladser, flere samtidige arbejdspladser, langt til arbejde eller kørsel i arbejds medfør, er omfattet af rejsereglerne.

f. Udgift til logi

Finansministeriet har hidtil fastsat en særlig godtgørelsessats for udgift til logi, nemlig det såkaldte nattillæg, og en tilsvarende sats fastsættes af Ligningsrådet. Satsen ved overnatning i udlandet svarer til 1/3 af det hoteldispositionsbeløb, som Finansministeriet har fastsat for det pågældende land.

Hoteldispositionsbeløbet er det maksimale beløb, som statens ansatte kan få godtgjort efter regning ved overnatning, f.eks. på hotel.

Godtgørelsessatsen for logi benyttes formentlig sjældent i praksis, da den normalt ikke giver fuld dækning, hvis der er tale om egentlige udgifter til overnatning. Udgifter til logi dækkes sædvanligvis efter regning, og det er desuden meget vanskeligt at fastsætte en standardsats, der i de fleste tilfælde er passende. Dertil varierer udgiften for meget afhængig af, om der overnattes på hotel, pensionat, vandrerhjem eller i camping- eller skurvogn eller telt.

Det foreslås derfor, at der ikke skal være nogen standardgodtgørelsessats for udgiften til logi. Man vil altid kunne få dokumentation for logiudgiften, og det fulde beløb er en merudgift for den pågældende.

Udgiften bør derfor refunderes med det faktiske beløb af arbejdsgiveren eller fratrækkes med dette beløb ved indkomstopgørelsen. Godtgørelsens størrelse vil derved variere i takt med standarden for det valgte logi.

g. Ikrafttrædelses- og overgangsregler

Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. januar 1997, og at de nye regler som udgangspunkt skal have virkning fra denne dato.

Som en overgangsordning foreslås det dog, at de nugældende særregler for bestemte erhvervsgrupper skal kunne anvendes i 1997 og 1998 i stedet for de nye regler. Derved får arbejdsmarkedets parter mulighed for at indrette sig på de nye regler ved at foretage de fornødne ændringer i deres aftaler om løn- og arbejdsforhold. Overgangsreglen medfører, at ordninger, der omfattes af statsskattelovens § 5 d samt Ligningsrådets regler for de særlige erhvervs-